

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. III

Kentucky • Louisiana • Maine • Maryland
Massachusetts • Michigan • Minnesota • Mississippi

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. III

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 08

*Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts,
Michigan, Minnesota, Mississippi. Az amerikai átkelés
harmadik szakasza, az Ohio völgyétől a deltáig.*

Nulladik fejezet — közös nyitány

*Ezt a nyitófejezetet a Women of the United States mind a hat
kötete tartalmazza. Itt teljes terjedelmében közöljük, összecsukva,
hogy a sorozatot ismétlés nélkül, egymás után lehessen olvasni.*

NULLADIK FEJEZET

Itt a világ nem terület: határ. Az Északi-sark nem fogad be, nem bocsát meg, nem hagy helyet a tévedésnek. A fehérség abszolút lényként uralkodik, némán és emlékezet nélkül. A hőmérséklet nem meteorológiai adat: ragadozó. Az éjszaka hónapokig tart, összenyomja a gondolatokat, eltorzítja az emberek körvonalait, elnyeli az akaratukat.

A közösségek kevesek, kicsik és zártak. Inuitok, jupikok, sarkvidéki népek élnek ott, ahol senki sem választaná, hogy maradjon. Itt minden egyes ember nélkülözhetetlen a csoport túléléséhez. Ha nem vagy hasznos, teherré válsz. És aki teherré válik, eltűnik a csendben, a hóban, egy olyan környezet logikájában, amely semmit sem enged.

A kutatóállomások egy másfajta hideget is hoznak: a hierarchiáét. Itt a nő ritka jelenlét, rendellenesség, akinek alkalmazkodnia kell,

vagy elbukik.

Ezen a helyen az „eltűnés” fogalma nem létezik. Csak a fehérség van, amely mindent eltöröl.

Inuit és jupik nők

A sarkvidéki lányt nem kényeztetik: felkészítik. Korán megtanulja elviselni a hideget, a sötétséget és az éhséget. Hasznossá kell válnia a klán számára, mert itt az identitás nem személyes. Funkcionális. A nő viseli a család és a közösség terhét: élelem, tűz, gyerekek, bőrök, gondoskodás. Senki sem beszél jogokról. Senki sem beszél törekenységről. A depresszió létezik, de nincs neve. Az erőszak létezik, de nincsenek tanúi.

A kutatóállomások nője

Művelt, hozzáértő, fegyelemhez szokott. Kutatóként, technikusként, orvosként érkezik. Hamar rájön, hogy az Északi-sark nem ismeri el a képesítéseket. Itt csak a lelki keménység számít. Férfi hierarchiák uralkodnak fölötte, és a gyengeség minden jelét gyengeségnek tekintik. Olyan környezet ez, ahol az erő nem elég: rendkívüli önuralom kell.

A nyugati, „kívülről jött” nő

Szabadságban nőtt fel, és abban a hitben érkezik, hogy legyőzheti a hideget. De a hely megtöri: a magány, a parányi terek, a végtelen csendek. Az állomások nem közösségek, hanem gépezetek. És egy nőnek egy férfiak tervezte gépezetben harcolnia kell, hogy el ne tűnjön.

Utazás a világ peremére

A szomszédom, Antonio, akit mindenki Ninónak hívott, évek óta az Északi-fokról beszélt, az éjféli napról, a sötétség nélküli

hónapokról. Olyan álom volt, amelyet a zsebében hordott, mint valami lehetetlent. Egy májusi reggel becsöngettem hozzá, és csak ennyit mondtam: „Csomagolj be. Egy óra múlva visszajövök. 30 nap múlva jövünk vissza.” Meglepetten, boldogan nézett rám. A felesége aggódva megkérdezte, mik a terveink. „Egy álmot kergetünk” – feleltem.

Beültünk az autóba. A feleségeink úgy néztek ránk, mintha megőrültünk volna. De ez az utazás valódi volt. Nino már tele volt kérdésekkel. „Hová megyünk? Mennyi pénzt hozzak?” „Nyugi – mondtam neki. – 54 óra múlva ott vagyunk. Csak 5000 km. Az új Range Roverrel megyünk. Élvezd az utat.”

300 kilométerenként meg kellett állnom: ő, aki tizenkét évvel idősebb nálam, a saját ritmusában haladt. Nekem víz és folyadék kellett, neki kávé és a test szükségletei. És minél messzebbre jutottunk, annál többet mesélt az életéről. Olyan dolgokat, amelyeket soha nem tudtam volna meg, ha nincs az a végtelen út.

Két férfi egyedül egy autóban, és mindig a nőkről beszélnek. Ő csak a feleségét ismerte. Nevettem. Megnyugtattam: „Mi is mind így vagyunk.”

Megkérdezte, hogyan maradok épelméjű 60 óra vezetés közben. Meséltem neki Oroszországról, amikor 22 évesen 51 órát vezettem, hogy találkozam egy nővel, akit sosem láttam. „A távolságok nem határok – mondtam neki. – Csak kifogások. Nekem soha nem volt egy sem.”

Megérkezés a fehérségbe

Beértünk Norvégiába. Egy szálló az út mentén. Ott hagytuk az autót, és szánal mentünk tovább.

A vezető be volt bugyolálva, kiismerhetetlen volt. Amikor levette a szemüvegét, kiderült, hogy nő. Norvég nő, hallgatag, egyenes, jéghideg. Nino a szán közepén, ő elöl, én a 190 centimmel hátul, a sor végén.

Még világos volt. Az óráam mutatta az időt, de nem árulta el, hogy éjszaka van-e vagy reggel. Éjféli nap volt. Elértük az Északi-fokot.

Nino sírt. Átölelt. Nevetve mondtam neki: „Vigyázz... még azt hiszik, hogy melegek vagyunk.” Nevettünk, de a világ peremén álltunk.

Aztán jött a fagy: $-52\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Belépés a valódi Arktiszra

Egy fémkonténerbe vittek minket átöltözni. Rendkívül nehéz, bélelt overallok, bonyolult cipzárakkal.

Kifizettem a vezetőt. Ninót egy igluban hagyták néhány férfival; engem egy másikban, egy családdal: egy idős férfival, 70 és 80 között, és három nővel, 30 és 50 között.

Zárt világ volt. Egyszerű. Kegyetlen.

A férfi félreállt. A nők tartották a tempót. A mosdó pedig egy domb volt öt méterre az iglútól: a kaka megfagyott, mielőtt földet ért. Az első pisim sárga sarki csillaggá vált. Így köszöntött az Észak.

A középkorú nő, Magi, tudott egy kicsit angolul. A többi gesztus volt, tekintet, kéz. A hideg nyelve.

Amikor nem tudtam, hogyan kell használni az overallt, ő gondolkodás nélkül megérintette az ágyékomat, hogy megmutasson egy rejtett cipzárt. Nem volt benne semmi rosszindulat, semmi zavar: csak funkció. Túlélés.

A három nap az igluban

Ételt hoztak. Füstölt halat, nyers halat, tőkehalmáját, bálnahasat. És cápagolyókat. Nem volt választás. Nem volt alternatíva. Az volt, amit a természet ad.

Aztán ittam: egy piros folyadékot. Azt hittem, bor. Szűrt, felforralt, megédesített bálnavér volt. Megittam. Olyan erőt adott, amelyet addig soha nem éreztem. Ősi energiát. Azt hittem, kokain. Nem. Az Észak volt, ami belépett a testbe.

A nők figyeltek. Az öreg kiment vadászni. Én pihentem és vért ittam. Három nap telefon, internet, számítógép nélkül, Nino nélkül. Csak én és ők.

Nem volt éjszaka. Csak fény, tűz, jég és lélegzet.

A három nő lefeküdt aludni. Kerestem egy helyet. A legfiatalabb felemelte a karját, és intett, hogy menjek közelebb. Kitört belőlük a nevetés. Nem értettem. Azt mondták, én vagyok a „karácsonyuk”.

Így mondták, hogy befogadtak.

Próbáltam adni nekik egy kis pénzt köszönetképpen. Visszautasították. Csak egy ölelést akartak. És néhány szót calabriai nyelven, hogy közelebb érezzék magukhoz.

Ott értettem meg az igazi ajándékok értékét: azokét, amelyeket nem lehet sem megvenni, sem eladni.

A vezető búcsúja

Három nap múlva megérkezett a vezető. Egy órán át beszélt a három nővel. Én kint voltam. Nem értettem, mit mondanak. Nem az én dolgom volt. Az ő nyelvük volt, az ő világuk, az ő törvényük.

A konténerben, miközben vetkőztem, belépett a vezető. Kíváncsi. Egyenes. Északi. Szorosan átölelt. Megcsókolt. A bőre fehér volt, mint a tej. A szeme kék, mint az augusztusi ég.

Arra kért, hogy vigyem el. Bármit megtett volna, hogy kijusson abból a világból.

Tisztelettel elmosolyodtam. Nem tehettem. Nem lett volna szabad.

Csak egy ígéretet hagytam neki: „Ha bármire szükséged van, írj nekem egy levelet. Segítek.” Még a pénzt is visszautasította. Gyönyörű nő volt, de magányos. Olyan magány, amely messziről nem látszik. Olyan magány, amelyet a hideg nem bocsát meg.

Hazatérés

Elmentünk Ninóért. Lelkes volt. Nem akart hazamenni. De nekem találkozóm volt a feleségével.

Mindenkinek elmesélte a maga három napját. Én hallgattam. Soha semmit nem osztottam meg a férfival. Csak a papírral.

És így, miközben Nino visszatért a maga világába, én már úton voltam egy másik felé. Egy másik cél. Egy másik találkozás.

Isten hozott.

Epilógus

Az Észak nem elvisz: megváltoztat. És soha

nem ad vissza épen. A férfiak fényt, csendet, fényképeket, álmokat keresni jönnek az Északi-sarkra. A nők azért maradnak, hogy túléljenek.

A férfiak elmesélik, amit láttak. A nők elhallgatják, amit átéltek.

A férfiak visszatérnek. A nők maradnak. Maradnak a hidegben, a hóból épült házakban, a meg nem hallott csendekben. Maradnak, hogy fenntartsák azokat a közösségeket, amelyek nem ünneplik őket. Maradnak, hogy megvédjék a gyerekeket, az öregeket, az idegeneket. Láthatatlanok maradnak.

Egyetlen emléket hoztam el onnan: egy gyönyörű, hihetetlenül gyönyörű, de magányos nőt. Nem romantikus értelemben. Emberi értelemben. Tragikus értelemben.

Elmélkedés

Az Észak nem a testet öli meg. A jelenlétet öli meg. És ami marad, az a fehérség: egy hely, ahol a nők egyszerre élnek és tűnnek el.

Ezért írok. Mert a szélsőséges helyek nem mesélik el a saját történetüket. És aki átutazik rajtuk, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy hallgasson.

Én nem. Én nem. A földem szült engem, a világ többi része pedig nem vendékként fogad, hanem a család tagjaként.

Az Észak abszolút fehérségéből leereszkedtem az Egyesült Államok abszolút zűrzavarába.

AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK

A lehetetlen megbízatás

Ha tizennyolc évig dolgozol egy amerikai vállalatnak, olyasmit kapsz, amit a világon egyetlen más cég sem adhat meg: munkakultúrát, eljárásokat, világos küldetést és olyan értékrendet, amely nem elmélet – hanem napi gyakorlat. Nem elmagyarázzák neked: beléd építik. És ezt anélkül teszik, hogy engedélyt kérnének tőled.

A New York-i irodában voltam, amikor olyan munkát ajánlottak, amelyet soha el sem tudtam volna képzelni. Nem előléptetést. Nem áthelyezést. Kísérletet.

Bizalmas programot, amelyet azért hoztak létre, hogy az Egyesült Államokon belül igazoljanak egy emberi kapcsolatokra épülő modellt. Nem menedzsereket, pszichológusokat vagy trénereket választottak. Olyan embereket választottak, akiknek egy bizonyos fajta, valós életből fakadó tapasztalatuk volt. És felmerült a nevem – noha tizennyolc éve az értékesítésben dolgoztam. Nem a beosztást nézték: az elmét.

A próbát egyszerű volt elmagyarázni, és rendkívül nehéz végigcsinálni:

egy év alatt bejárni az 50 amerikai államot, a városokat magam választva, és mindegyikben legalább egy hetet eltöltve.

Az utolsó két hét kötelező szabadság lett volna. Minden költséget ők álltak. Nekem csak élnem, figyelni, megértenem és minden hétfőn jelentést leadnom kellett. Emberi, száraz, pontos beszámolót.

Aláírtam a szerződést. Szóltam otthon. Nem kérdeztek semmit. Csak azt akarták tudni, megérkezett-e a havi ellátmány. Én egy amerikai év előtt álltam. Ők, mint mindig, a következő hónap előtt.

A biztonság kedvéért a fizetésemet közvetlenül az olaszországi bankszámlámra utalták. Udvarias módja volt annak, hogy azt mondják nekem: „Ne csinálj semmi butaságot. Abból élj, amid van. Lássuk, ki vagy valójában.”

Csak tizenöt évvel később fértem hozzá az eredeti jelentéseimhez, az elemzésekhez és ahhoz az anyaghoz, amelyet rólam gyűjtöttek. Ez a könyv onnan született. Engedélyt kaptam a kiadására,

egyetlen feltétellel: soha ne nevezzem meg a céget, amely megrendelte.

Nem számít. Ez a történet nem logókról szól. Egy emberről szól egy olyan országban, amelyet lehetetlen megérteni, ha nem éled át a saját bőrödön.

A legtávolabbi pontról kezdjem?

A logikus választás az volt, hogy a peremről induljak, nem a központból. Két egyszerű okból:

1. Frissen jöttem a kísérletből: nagy tisztánlátás, maximális figyelem.
2. Ha a szélsőből indulok, menet közben korrigálhatom az irányt, és tisztán fejezhetem be az utat.

Nem Bostonban vagy Chicagóban kellett kezdenem. Egy határon kellett kezdenem. Egy olyan helyen, amely csak papíron volt Amerika.

Juneau-t választottam, Alaszka fővárosát. Elszigetelt. Csak hajóval vagy repülővel érhető el. Olyan város, amely senkié. Tökéletes hely a kezdéshez.

Az erőforrások beosztása

Indulás előtt azt tettem, amit egy amerikai mindenekelőtt tisztel: profiként szerveztem meg magam, nem turistaként.

Felhívtam a három legnépszerűbb légitársaságot, azokat, amelyeknek a legnagyobb belföldi hálózatuk van. Kevesebb mint egy óra alatt vettem egy ötven belföldi járatra szóló jegyfüzetet 60% kedvezménnyel.

Nincs időkorlát. Nincs napkorlát. Nincs megkötés. Csak egy feltétel: egy éven belül fel kell használni.

Ugyanezt tettem a szállodaláncokkal, az Uber-taxikkal és az autókölcsönzőkkel, aztán elkészítettem a szakaszok és a módok rendes menetrendjét, de az időpontokét nem.

Készen álltam.

Ez volt az első igazi sikerem. Az első jel, hogy tudok mozogni. Amerika azt jutalmazza, aki cselekszik, nem azt, aki vár.

Amikor a cég meglátta a tranzakciót, azt tette, amit egy amerikai kultúra mindig tesz: ellenőrizte a megbízhatóságot.

Képes vagyok-e egy évig állandó mozgásban lenni? Képes vagyok-e kezelni a váratlan eseményeket, a távolságokat és a vészhelyzeteket? Önálló vagyok-e?

Ezért indulás előtt elrendeztem egy másik döntő részletet:

gondoskodtam róla, hogy a hitelkártyámon legalább 100 000 dolláros havi keret legyen.

Nem elköltésre szánták. Arra szolgált, hogy bebizonyítsuk: tudjuk kezelni. Az amerikaiak így gondolkodnak: ha nincs önállóságod, nincs szabadságod. És ha nincs szabadságod, nem lehet értékelni téged.

Attól a pillanattól kezdve a program már nem megbízatás volt. Hanem küldetés.

ÉS MOST TÉNYLEG UTAZUNK

Alaszka csak a földrajz szerint része az Egyesült Államoknak. Egy másik világ.

Az a hely, ahol a nők nyomtalanul eltűnnek. Ahol a feljelentés soha nem ér célba. Ahol a városok csak civilizált szigetek egy vad kontinens közepén.

Juneau volt az első próbám: egy főváros, amelyet egyetlen út sem köt össze az ország többi részével. Amerika egy darabja, amely nem érződik Amerikának.

Itt kezdtem megérteni valamit: az utazás nem földrajzi lesz. Hanem emberi.

1. BLOKK (I. kötet)

Alabama – Alaszka – Arizona – Arkansas – Kalifornia – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

2. BLOKK (II. kötet)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

3. BLOKK (III. kötet)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri – Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey – Új-Mexikó

4. BLOKK (IV. kötet)

New York – Washington

5. BLOKK (V. kötet)

Észak-Karolina – Észak-Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon – Pennsylvania – Rhode Island – Dél-Karolina

6. BLOKK (VI. kötet)

Dél-Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
Nyugat-Virginia – Wisconsin – Wyoming

KENTUCKY

Kentucky két dimenzióban létező állam: a felszínt szénbányák, whiskey, lovak és zöld dombok alkotják; a mélyét viszont ősi szegénység, elszigetelt közösségek, merev vallásosság és ritka lehetőségek.

Olyan föld, amely már nem vidéki, de még nem is modern. Felfüggesztett. Lassú. Fáradt. És amikor egy föld felfüggesztett állapotban van, a nők tartják.

Kentuckyban egy nő nem egy esemény miatt tűnik el. Egy olyan társadalmi örökség miatt tűnik el, amely nemzedékek óta megköveteli tőle, hogy feláldozza magát. Család, gyerekek, bizonytalan munka, egyház, szomszédok, mások gondjai: minden az ő vállán van. A hiánya nem zaj. Súly.

A volt bányavidékek nője – 41

éves

A szén építette fel Kentuckyt, és a szén pusztította el. A bányák bezárnak, a férfiak elveszítik a munkájukat, nő a szerfüggőség, terjed a szegénység.

Itt a nők tartják a következményeket. – munka nélküli férjek – frusztrációban felnőtt gyerekek – rendkívül alacsony bérek – barátokat és rokonokat sújtó túlradagolások – elkeseredett közösségek.

Boltokban, iskolákban, szolgáltatóknál dolgoznak, segítőként. Mindent megcsinálnak, amit a tönkrement gazdasági rendszerek már nem.

A hiánya társadalmi: ha nem lenne ez a nő, az állam összeomlana. De senki sem ismeri el.

A Derby és a lótenyésztés asszonya – 36 éves

Kentucky a lovairól és a Derbyről híres. Az elegáns kép mögött nők serege áll, akik istállókat takarítanak, állatokat gondoznak, hajnali műszakban dolgoznak, nevetséges bérért.

A csillogás elől van. Az izzadság hátul.

A hiánya gazdasági: nélküle az ágazat nem működik, mégis olyan fogaskerék marad, amelyről a közönség és a politikusok nem vesznek tudomást.

A vallás csapdájában élő nő – 48 éves.

Kentucky sok megyéjében az egyháznak több hatalma van, mint az államnak.

Egy nőnek ilyennek kell lennie: – anya – feleség – erkölcsi példa – tiszteletre méltó jelenlét – engedelmes a közösséggel szemben.

Nem léphet ki a szerepéből. Nem találhatja ki újra önmagát. Nem fejezhet ki kételyt vagy törékenységet.

A hiánya kulturális: nem önmagáé. A hely vallási elbeszéléséé.

A minimálbéres munka nője – 29 éves

Kentucky az alacsony bérű munkákból él. És ezek a munkák mind a nőké.

Pénztárosok, pincérnők, takarítónők, idősoththoni dolgozók, iskolai asszisztensek. Bizonytalan műszakokban, drága benzinben, felnevelendő gyerekekben és nulla kilátásban felőrölt életek.

A hiánya gazdasági és lelki: nem lát kiutat, és senki sem kínál neki.

Epilógus – Kentucky

Kentucky a hagyomány, a szegénység, a vallás és a nehézségek mozaikja. A nők a gerince. És éppen ezért válnak láthatatlanná.

A hiány itt kollektív szokás. Életforma. Téves normalitás, amelyet soha senki nem kérdőjelez meg.

Elmélkedés – Kentucky

Minden állam a hiány más arcát mutatja. Kentucky azt, amely a gazdasági összeomlásból és a múlthoz ragaszkodó hagyományból születik.

Itt a nő tart mindent, amit a férfiak elveszítettek, mindent, amit a vallás előír, mindent, amit a szegénység állandósít.

Ő az erős láncszem, de gyenge láncszemként bánnak vele.

És éppen ezért van szükség erre az államra a kötetben: hogy megmutassa, mi történik, amikor egy társadalom mindent a nők vállára rak, aztán úgy viselkedik, mintha ez normális volna.

LOUISIANA

Louisiana az éles ellentétek állama. Kultúra, zene, történelem, konyha, spiritualitás és identitás. De szegénység, instabilitás, függőség, faji egyenlőtlenség, pusztító hurrikánok, szervezetlen politika és törékeny társadalmi rendszer is.

Olyan hely, ahol a szépség együtt él a csúnyasággal, egyensúly nélkül. Itt mindennek két oldala van: New Orleans ünnep és trauma, Baton Rouge politika és hanyatlás, a vidéki megyék közösség és elszigeteltség.

A louisianai nő nem véletlenül tűnik el. Azért tűnik el, mert ő az egyetlen stabil alak egy instabil földön. És ez a stabilitás felemészt.

A hiánya három súlyos tényező eredménye: – mélyen gyökerező szegénység

– ***ciklikus környezeti katasztrófák***

– kemény kulturális patriarchátus.

Itt a nők irányítják a családokat, a negyedeket, egész közösségeket. És miközben mindenki más megjelenik, ő elhalványul.

A New Orleans-i nő – 35 éves

New Orleans zene, ünnep, káosz és történelem. De az ország egyik legösszetettebb és legnehezebb városa is.

Az itt dolgozó nő egyszerre három fronton él: – ragadozó turizmus – városi erőszak – instabil gazdaság

Itt dolgozik: – bárókban – szállodákban – éttermekben – turistatúrákon – közszolgáltatásokban – élőzenében – az éjszakai életben

Kötelező mosolyok. Alacsony bérek. Magas lakbérek. Nehéz vendégek. Kimerítő munkaidő.

A hiánya erkölcsi: a város felhasználja az energiáját, és kimerülten adja vissza.

Mindenki New Orleans „varázsát” akarja. Senki sem fizeti meg azokat, akik megteremtik.

Az afroamerikai nő a szegény megyékből –

42 éves New Orleans-on kívül terül el a vidéki, elszegényedett Louisiana. Kis házak, gyenge iskolák, minimális szolgáltatások és nevetséges bérek. Az afroamerikai nő itt egyszerre három szerepet tölt be: – dolgozó – anya – a közösség társadalmi pillére.

Ott dolgozik, ahol tud: – időotthonokban – kisboltokban – gyorséttermi konyhákban – takarításban – informális gondozásban.

Nélküle a közösség nem működik. Mégis alacsony bérből él, krónikus stresszel, kevés egészségügyi ellátással és a családon belüli erőszak állandó jelenlétével.

A hiánya történelmi: ugyanabból a szerkezetből ered, amely nemzedékek óta mindig a társadalmi létra aljára helyezte.

A hurrikánokat túlélő nő – 39

éves

Louisianában nincs olyan, hogy „stabil” élet. A hurrikánok mindent megváltoztatnak: lerombolt otthonok, elveszett munkahelyek, szétszakadt családok, elveszett emlékek.

A nő az, aki: – kimenekíti a gyerekeket – megóvjá az iratokat – kitakarítja a víz elöntötte házat – a semmiből kezdi újra – intézi a biztosításokat, amelyek későn vagy soha nem fizetnek – nyugalomban tartja a családot, miközben belül összeomlik.

A férfiaknak az újjáépítés fizikai. A nőknek lelki. Évről évre.

A hiánya környezeti: minden vihar elvisz egy darabot az energiájából, amíg szinte semmi sem marad. Ezt senki sem téríti

meg neki.

A súlyos hagyományok nője – 51 éves

Louisiana erős, mélyen gyökerező, szinte szent hagyományokból él.

Egy nőnek ilyennek kell lennie: – a tökéletes anya – az otthon alakja – a nagycsalád sarokköve – jelenlét a templomban – az idősek gondozója – a kicsik vezetője – mindennek a tartószerkezete.

Ósi szerep, amelyet soha nem frissítettek.

Nem utasíthatja vissza a család kéréseit. Nem felelhet vissza. Nem mondhat „nemet”. Nem gondolhat magára büntudat nélkül.

A hiánya kulturális és érzelmi: annyira lefoglalja, hogy mindenkit támogasson, hogy önmaga elől is eltűnik.

Epilógus – Louisiana

Louisiana a szépség és a be nem gyógyult sebek keveréke. És ebben a hétköznapi káoszban a nők tartanak össze mindent: családot, munkát, közösséget, hagyományokat, érzelmi túlélést.

A hiányuk paradoxon: minél többet tesznek, annál kevésbé látják őket.

Louisiana nem egyetlen erővel törli el a nőket. Ezer apró, mindennapi erővel törli el őket: szegénység, hurrikánok, turizmus, faji történelem, családi szerepek, a támogatás hiánya.

Lassú, mély, csendes eltörlés.

Elmélkedés – Louisiana

Minden állam a hiány más formáját mutatja. Louisiana azt, amelyet ezek okoznak: – természeti katasztrófák – társadalmi katasztrófák – családi katasztrófák.

Ez az az állam, ahol a nő mindenkiért túlélt, de érte senki.

Ez az az állam, ahol a trauma rutinná válik, a rutin pedig identitássá.

Louisiana megmutatja, hogy a nők hiánya nem csak szegénység vagy jogfosztottság. Olyan mély fáradtság is, amelyet már senki sem vesz észre.

És ezért döntő ez a fejezet: hogy emlékeztessen, minden New Orleans-i képeslap mögött ott egy nő, aki valamit tart, amit a világ nem lát.

MAINE

Maine Amerika egyik legszebb és legzordabb állama. Végtelen erdők, hideg partok, világítótornyok, halászfalvak és hatalmas csend. Csak a látogatóknak romantikus föld. Annak, aki ott él, tiszta elszigeteltség.

A lakosság ritka, a távolságok nagyok, a telek hónapokig tartanak, a lehetőségek kevesek. Maine nem támad meg: felemészt.

Itt a nők három okból tűnnek el: – földrajzi magány – instabil szezonális munkák – kis közösségek, amelyek elfojtják a változást. Olyan állam ez, ahol a természet uralkodik, és az ember alkalmazkodik. Mindig. Túlságosan.

A maine-i nő nem egy sokktól esik el. Az ismétlődéstől esik el.

A halászfalvak nője – 39 éves

Maine partja a halászatból él: homár, tőkehal, rövid szezonok és kemény munka.

Itt a nő intéz mindent, amit a hajó nem: – szervezés – javítandó hálók – értékesítés – családi könyvelés – család – otthon – hirtelen vészhelyzetek.

A tenger messziről gyönyörű. Közelről könyörtelen úr.

A hiánya gazdasági és fizikai is: olyan ágazatban él, ahol a kereset az időjárástól, a szezontól és a szerencsétől függ. És amikor a szezon véget ér, véget ér a biztonság is.

A hosszú télben élő nő – 52

éves

Maine télen fal: hó, fagy, sötétség, végtelen csendek.

A belső vidékeken – Millinocket, Greenville, a tóvidék – a nők ezekkel néznek szembe: – hónapok valódi társas kapcsolat nélküli – veszélyes utak – elszigetelt otthonok – kevés egészségügyi ellátás – széles körű szezonális depresszió – távolság az alapvető szolgáltatásoktól

Ha beteg, vár. Ha orvosra van szüksége, órákig vezet. Ha érzelmileg összeomlik, senki sem látja. A hiánya földrajzi: eltűnik, mert mindentől messze van.

A szezonális munkák nője – 28 éves

Nyáron Maine felrobban: turizmus, B&B-k, éttermek, hajóutak.

Itt a nő fáradhatatlanul dolgozik: – felszolgál – takarít – főz – fogad – intéz – rendet rak.

Kemény, rosszul fizetett, bizonytalan munka. Három hónapig tart, aztán semmi.

Intenzív munkaórákból üres hetekbe zuhan. A gyorsan befolyó pénzből a túlélés hónapjaiba.

A hiánya gazdasági: mindig két szezon között él, de egyikhez sem tartozik.

A kis közösségek nője – 46 éves

Maine kisvárosai zárt közösségek: mindenki mindent tud mindenkiről, és soha senki nem változik igazán.

Itt a nőnek egyértelműnek kell lennie: – anya – stabil dolgozó – megbízható jelenlét – „jó ember” a helyi szabályok szerint.

Nem találhatja ki újra önmagát. Nem válthat könnyen munkahelyet. Nem hagyhatja el a közösséget anélkül, hogy elítélnék.

A hiánya kulturális: inkább a vidékhez tartozik, mint önmagához. Nem a gonoszság foglya, hanem a megszokásé.

Epilógus – Maine

Maine olyan állam, amely csendben figyel téged. És a csend, ha túl sok, teherré válik.

Itt a nők eltűnnek a távolságokban, az évszakokban, az ismétlődő szerepekben, a bizonytalan munkákban, a zárt falvakban, a hosszú telekben.

A hiány nem nyilvánvaló. A bőr alatt van. Mindennapos jelenség.

Maine nem üt meg. Elenged.

Elmélkedés – Maine

Minden állam a hiány egy formáját tárja fel. Maine azt, amely a földrajzból születik:

Minél szebb a táj, annál nehezebb azoknak, akik ott élnek.

Itt a nőt nem a konfliktus törli el, hanem a csend. Az ismétlődés. A távolság. A hideg, amely sosem múlik el. Az élet, amely összezsugorodik.

Maine egy dologra tanít: a női hiány táj is lehet. Térkép. Évszak, amely sosem ér véget.

És ezért szükséges ez a fejezet: mert Amerika nem csak erőszak vagy káosz. Felemésztő csend is.

MARYLAND

Maryland megtévesztő állam. Kicsi, az Atlanti-óceánra néz, közel Washingtonhoz. A felszínen elegáns, belül összetett.

Kettéosztott terület: – gazdag, művelt, védett, rendezett elővárosok – nehéz, szegény városok, amelyeket a bűnözés és az elhagyatottság jelöl meg.

Amerika egyik legmagasabb átlagjövedelmű állama, és egyúttal az egyik, ahol a legszembetűnőbbek az egyenlőtlenségek.

Itt a nők nem egyetlen okból tűnnek el. Azért tűnnek el, mert túl sok világhoz kell alkalmazkodniuk: nagyváros, elővárosok, politika, egészségügy, városi szegénység, faji identitások.

A nők hiánya Marylandben sokféle.

Az irányítószámtól függően változik.

A baltimore-i nő – 34 éves

Baltimore az Egyesült Államok egyik legbonyolultabb városa: megcsontosodott szegénység, magas bűnözés, társadalmi elszigeteltség, túlterhelt szolgáltatások és veszélyeztetett iskolák.

Itt a nők tartanak össze mindent: – gyerekek – bizonytalan munka – veszélyes negyedek – megfizethetetlen megélhetési költségek – lassú közlekedés – valódi védelem hiánya.

Ott dolgozik, ahol tud: szupermarketekben, klinikákon, segélyközpontokban, gyorséttermekben, idősotthonokban, takarításban. A hiánya városi: a város „megújulásról” beszél, de soha nem az ő életéből indul ki.

A rendszer számára csak akkor látható, amikor munkaerőként szolgál. Eltűnik, amikor a jogai elismeréséről van szó.

A gazdag elővárosok nője – 42 éves

Maryland gazdag része tökéletes: filmbe illő otthonok, magas jövedelmek, elit iskolák, ambiciózus karrier, jól szervezett családok.

Az itteni nő más okból tűnik el: a tökéletesség nyomása miatt.

Versengő közeg ez, ahol a női szerepnek kifogástalannak kell lennie: – a család teljes irányítása – magas társadalmi imázs – tökéletes gyerekek – kötelező önkéntesség – párhuzamos munka vagy karrier, amely soha nem „homályosíthatja el” a partnert.

Olyan környezetben él, amely mindig jelen akarja tudni, anélkül hogy valaha feladná, anélkül hogy valaha fáradtságot mutatna.

A hiánya identitásbeli: a közösség szerepnek tekinti, nem személynek.

Az afroamerikai nő a Központi

Folyosóról – 45 éves Marylandben él az Egyesült Államok egyik legnagyobb és legbefolyásosabb afroamerikai közössége.

Itt a nők a társadalom hajtóerejét adják: – az egészségügyben dolgoznak – az iskolákban dolgoznak – irodákat és közigazgatást vezetnek – nagy családokat tartanak össze – egész közösségeket tartanak fenn. De kettős teherrel él: a faji és a nemi teherrel.

Mindent megcsinál. Mindent tart. Mindenhol megjelenik. De ritkán hallgatják meg.

A hiánya politikai: fenntartja az államot, anélkül hogy ott ülne az asztaloknál, ahol a döntések születnek.

Az egészségügyben dolgozó nő – 37 éves

Maryland az egyik olyan állam, ahol a legtöbb nő dolgozik az egészségügyben, Washington közelsége és nagy regionális kórházai miatt.

Itt a nők egy olyan rendszerben élnek, amely soha nem szűnik meg követelni: – végtelen műszakok – túlterhelt osztályok – ismétlődő vészhelyzetek – rendkívül nagy felelősség – kevés lelki védelem – fizetések, amelyek nem kompenzálják az érzelmi terhet.

Ő az, aki mindenkit gyógyít: az időseket, a gyerekeket, a krónikus betegeket, a városi vészhelyzeteket, a környezeti katasztrófákat.

A hiánya működési: alapvető fontosságú, de a hangja rendkívül kevés súllyal esik latba az egészségügyi döntésekben.

Epilógus – Maryland

Maryland éles ellentétekre épült állam: szélsőséges gazdagság és szélsőséges szegénység, nagy hatalmú politika és elhagyott

negyedek, ragyogó karrierek és minimális munkák. Az itteni nők egyszerre élik át mindezeket az ellentmondásokat. Maryland minden területén más formája van az eltörlésnek: városi, társadalmi, identitásbeli, faji és egészségügyi.

A hiányuk kollektív eredmény: az állam azért működik, mert ők kitartanak.

És éppen ezért nem látják őket.

Elmélkedés – Maryland

Minden állam árnyalt képet ad a nők hiányáról. Maryland a legösszetettebbet mutatja: a nők a társadalom minden szintjén jelen vannak, mégis éppen ott nem vesznek róluk tudomást, ahol a rendszer formát ölt.

Itt a nők: – a gazdag elővárosok gerince– a fekete közösségek motorja– az egészségügyi ellátás biztosítója– a szegény negyedek túlélése.

Mégsem ismerik el politikai erőként, nem helyezik a stratégiák középpontjába, nem védik.

Marylandben a hiány nem szegénység vagy magány. Aránytalanság: a nők többet adnak, mint amennyit az állam visszaad.

És ezért kapott helyet itt, a kötetben.

MASSACHUSETTS

Massachusetts Amerika egyik legokosabb állama. Elit egyetemek, világszínvonalú kórházak, kutatóközpontok, technológia és innováció. Kívülről az ország egyik legfejlettebb és

„legigazságosabb” helyének tűnik: magas iskolázottság, magas jövedelmek, modern politika és átfogó szolgáltatások.

De az igazság összetettebb.

Massachusetts kétsebességes terület: – akik a tudás köreihez tartoznak – akik kint maradnak azok előtt az ajtók előtt.

Olyan állam, amely haladásról beszél, de hatalmas kulturális nyomás alatt él. És ez a nyomás lassan összeűz a nők jelenlétét.

Itt a nők nem azért tűnnek el, mert valami hiányzik nekik. Az elvárások túlzása miatt tűnnek el: karrier, család, magas mércék, folyamatos teljesítmény, tökéletes társadalmi minták.

A nők hiánya Massachusettsben modern, művelt, kifinomult – és pusztító.

Az elit egyetem nője – 33 éves

Massachusetts a bolygó akadémiai szíve. Azokon a kampuszokon dől el a tudás jövője.

A kutatónő rendkívül magas képességekkel lép be, de olyan rendszerrel találja szemben magát, amely ezt követeli:

– publikálj megállás nélkül – versenyezz védett kollégákkal – tarts konferenciákat, szemináriumokat, nagy eseményeket – őrizd meg folyamatosan ragyogó képet – mondj le évekre a magánéletről

A környezet haladónak tűnik, de a hatalmi pozíciók a férfiaké maradnak. Aki kutat, a kiválóság levegőjét lélegzi... és a felőrlődését.

A hiánya intézményi: tudást termel, de ritkán parancsol.

A takarításban és vendéglátásban dolgozó bevándorló nő – 29 éves

Képeslapszerű kampuszain kívül Massachusetts a bevándorló munkaerőből él: latin-amerikai nők, haitiak, brazilok, zöld-foki-szigetiek, afrikaiak.

Ők azok, akik: – takarítják az elit irodáit – főznek az egyetemi éttermekben – műszakban dolgoznak a szállodákban – vezetik a bostoni éttermek konyháit – gondozzák az időseket – vigyáznak mások gyerekeire.

Kemény életek, alacsony keresetek, egekbe szökő lakbérek.

A hiánya gazdasági és politikai: a felszínen tartja Amerika legműveltebb városát, anélkül hogy bárki elismerné.

A klinikák és kórházak nője – 41 éves

Massachusetts a fejlett egészségügy központja. A nagy nevek mögött nők ezrei állnak: ápolók, technikusok, osztályos személyzet, asszisztensek és kisegítők.

Lehetetlen műszakok. Állandó stressz. Hatalmas felelősség. Nehéz betegek. Rendkívül magas megélhetési költségek. Kevés pihenés.

A hiánya működési: ő Amerika legjobb egészségügyének motorja, de a rendszer nem személyként látja: csak funkcióként.

A kemény negyedek nője – 35 éves

A tehetős kampuszokon és elővárosokon túl Massachusettsben valódi, kemény szegénység van, amely a média számára láthatatlan.

Az itt élő nő ezekkel néz szembe: – megfizethetetlen lakbérek – törékeny iskolák – széles körű erőszak – elégtelen szolgáltatások –

bizonytalan közlekedés – alacsony bérű munkák – strukturális faji megkülönböztetés.

Mindennapi túlélő.

A hiánya városi: nem illik bele Massachusetts „tökéletes” elbeszélésébe, ezért a rendszer nem vesz róla tudomást.

Epilógus – Massachusetts

Ez az állam nyilvánvaló paradoxon: minél műveltebb, annál inkább elvárja a nőktől, hogy mindent ők intézzenek.

A hiány itt nem tudatlanság. Hiperkiválóság. Az a hit, hogy egy fejlett területen „minden rendben lesz”.

Nem minden van rendben.

A nők hatalmas és láthatatlan terheket viselnek: akadémiai, egészségügyi, családi, gazdasági terheket.

Massachusetts azért működik, mert ők dolgoznak. És éppen ezért tűnnek el.

Elmélkedés – Massachusetts

Minden állam más sebet mutat. Massachusetts azt, amely a kultúrája alatt rejtőzik.

Itt a nőket nem azért törlik el, mert nincsenek lehetőségeik. Azért törlik el őket, mert túl sok van nekik, és senki sem védi őket, amikor szembenéznek velük.

Modern eltörlés: nem erőszakos, nem zajos, nem nyilvánvaló. De teljes.

És ezért szükséges fejezet Massachusetts: hogy emlékeztessen, a haladás nem elég, ha nem szabadítja fel igazán azokat, akik

fenntartják.

MICHIGAN

Michigan az ipari Amerika csontváza. Az állam, amely megteremtette az autót, amely felépítette az amerikai munkásosztály eszméjét – és amely látta, ahogy minden széthullik. Bezárt gyárak, kiürült városok, elhagyott negyedek, szennyezett víz, függőségek, előregedett infrastruktúra, csökkentett bérek.

Olyan állam, amely megélte a felemelkedést, a hanyatlást és a kitartást. És mindvégig a nők viselték el azt, amit a férfiak már nem bírtak.

Michigan nem egyszerre söpri el a nőket. Napról napra emészti fel őket, három erővel: – összeomló ipar – kiürülő városok – mindent megmérgező környezeti problémák. A nők hiánya itt egy tönkrement gazdaság eredménye, amely tovább követel, miközben szinte semmit sem ad.

A detroiti nő – 38 éves

Detroit az ipari összeomlás világszimbóluma. Üres negyedek, elhagyott házak, törékeny szolgáltatások, alulfinanszírozott iskolák és történelmi szegénység.

Itt a nők ezekkel élnek: – bizonytalan munkák – megbízhatatlan közlekedés – széles körű erőszak – megfizethetetlen költségek – szilárd társadalmi hálók hiánya – teljes családi felelősség.

Ott dolgozik, ahol munkát talál: szupermarketekben, klinikákon, telefonos ügyfélszolgálatokon, éttermekben, helyi szövetkezetekben.

A hiánya városi: egy világszerte híres város, amely nem néz azokra, akik állva tartják.

Detroit ünnepli ipari történelmét. Nem ünnepli a nőket, akik túléltek a bukását.

A flinti nő – 34 éves

Flint nemzeti seb. Évekig mérgezett víz, megmérgezett gyerekek, az állam által elárult családok.

Az itteni nő a saját bőrén élte át a botrányt: – mérgező vízzel főzött – veszélyes vízzel fürdette a gyerekeit – harcolt az intézményekkel, amelyek tagadták a bizonyítékokat – hatalmas egészségügyi problémákkal küzdő otthonokat vezetett – választania kellett, hogy a számlákat fizeti-e vagy palackos vizet vesz. A hiánya környezeti: az állam kudarcot vallott, és ő fizette meg az árát.

Flint nem csak tragédia. Példa arra, milyen keveset számít Amerikában egy szegény nő élete.

A volt gyáarak nője – 46 éves

Valaha Michiganben a gyáarak stabilitást adtak: tisztességes bért, otthont, családot, jövőt.

Aztán minden összeomlott: kiszervezés, robotizáció, bezárások, tömeges elbocsátások.

Az itteni nőknek gyorsan újra kellett találniuk magukat: – szupermarketek – gondozás – takarítás – kis szolgáltatások – részmunkaidős állások – osztott műszakok.

A nehéziparból a mindennapi bizonytalanságba.

A hiánya gazdasági: elvesztette a biztonságot, elvesztette a kilátásokat, elvesztette a védelmet, amely akkor volt, amikor az

autó uralta a világot.

Vidéki nő – 50 éves

Michigan vidéke hatalmas: tóvidékek, erdők, elszigetelt közösségek, kicsi, lassú városok.

Az itteni nő ezekkel néz szembe: – kemény telek – férjeket és gyerekeket sújtó függőségek – távoli egészségügyi ellátás – szezonális munkák – magány – szinte nem létező közlekedés.

Állandó alkalmazkodással teli élet. Nincs támogatás, nincs fejlődés, nincsenek szilárd hálók. A hiánya földrajzi: eltűnik a kilométerekben, a csendben, a túlélés rutinjában.

Epilógus – Michigan

Michigan olyan állam, amely a múlt sebhelyeit és a jelen következményeit hordozza.

A nők kitartanak: Detroit, Flint, vidéki területek, volt gyárak, kemény negyedek, kitartó családok.

De miközben kitartanak, eltűnnek: – összeomló infrastruktúrák közepette – szennyezett vizek közepette – bizonytalan munkák közepette – félig üres városok közepette – csődbe ment gazdaságok közepette.

Michigan ünnepli dicsőséges múltját. A jelenért a nők fizetnek.

Elmélkedés – Michigan

Minden állam a hiány más formáját mutatja. Michigan azt, amelyet a szerkezetek törékenysége okoz: amikor a gyár elesik, a közösség is elesik. És amikor a közösség elesik, a nő az, aki állva marad – egyedül.

A nők hiánya itt egy olyan élet eredménye, amely a munka, a gyerekek, a lakhatás, a gazdasági válságok, a környezeti katasztrófák, a szolgáltatások megnyirbálása és a városi erőszak lyukainak foltozgatásával telt.

Ez az az Amerika, amely már nem működik, és amely elvárja, hogy a nők mégis működjenek. És ezért döntő ez a fejezet.

MINNESOTA

Minnesota olyan állam, amelyet mindenki szeret: tavak, természet, rend, oktatás, civilizáció, hosszú telek és „csendes” élet. Ezt látják kívülről.

Belülről más. Olyan állam, amely az év felét fagyban éli, olyan közösségekkel, amelyek nyitottnak tűnnek, de valójában nagyon zártak, olyan városokkal, amelyek haladóként adják el magukat, de mélyen gyökerező faji feszültségeket rejtenek, olyan társadalmi rendszerrel, amely csak addig működik, amíg te működsz – és a nők mindig működnek.

Itt a nő nem a káoszban tűnik el. A látszólagos korrektségben tűnik el. A csendben. A hidegségben. A „szelíd” elvárásokban, amelyek jobban összezúzzák, mint a nyílt erőszak.

Minnesota nem támad. Felemészt.

A bevándorlónegyedek nője – 32 éves

Minnesotában él az Egyesült Államok egyik legnagyobb és leglátványosabb bevándorló közössége: szomáliaiak, hmongok, etiópok és latin-amerikaiak. És a nők ezeknek a közösségeknek a szívében állnak.

Két világ között élnek: – a származási kultúrájuk – a merev és drága amerikai rendszer. Így dolgoznak: – egészségügyi asszisztensként – takarítóként – a vendéglátásban – bébiszitterként – sofőrként – kulturális közvetítőként.

Két nyelvet beszélnek, gyerekeket nevelnek, nagy családokat tartanak el. Megállás nélkül.

A hiányuk kulturális és gazdasági: ők a közösségek hajtóereje, de a társadalom kiszolgáló jelenlétként kezeli őket.

Számként láthatók, emberként láthatatlanok.

A szociális munkában dolgozó nő – 38 éves

Minnesota sokat fektet a szociális szolgáltatásokba. De akik a valódi munkát végzik, mindig nők: családsegítő központokban, oktatási projektekből, menedékhelyeken és közintézményekben.

„Szociális angyaloknak” hívják őket. Alulfizetett és túlterhelt dolgozók.

Nehezen elviselhető történetek, állandó vészhelyzetek, emberek, akiken megfelelő eszközök nélkül kell segíteni, folyamatos érzelmi teherbírással.

A hiányuk szakmai: a társadalom legtörékenyebb részét tartják, de a rendszer nem képes őket tartani.

A hosszú telek nője – 50 éves

Minnesota télen olyan, mint egy másik bolygó: hónapokig hó, jeges utak, kényszerű elszigeteltség. A belső területeken és a kisvárosokban a nők így élnek: – kilométerekre mindentől – kevés egészségügyi ellátás – egyhangú rutin – otthoni gondok támogató hálók nélkül – a tél, amely még a fejükbe is beköltözik.

Ha messze vagy, egyedül vagy. És ha egyedül vagy Minnesotában, senki sem lát.

A hiánya földrajzi: eltűnik a hóban, a távolságban, a csendben.

Létfontosságú ágazatok – 40 éves

Minnesota három pilléren nyugvó állam: – egészségügy – oktatás – élelmiszer-elosztás.

Három ágazat, amelyet a nők uralnak. Hosszú műszakok, nagy felelősség, munkaerőhiány és állandó stressz.

Ők tartják működésben az államot, amikor a hőmérséklet –25 fokra esik. Ők azok, akik nem maradhatnak ki, még ha betegek is.

A hiányuk működési: nem állhatnak meg, de senki sem épít rendszert a védelmükre.

Epilógus – Minnesota

Minnesota olyan állam, amely kívül hideg, belül meleg. A nők tartanak mindent egyensúlyban: bevándorló közösségeket, szociális szolgáltatásokat, egészségügyet, iskolákat és elszigetelt családokat.

A hiányuk három elemből áll: – fagy – csend – elismerés nélküli felelősség. Nincs káosz, nincs zaj, nincs látványos erőszak. Csak felemésztő nyugalom van.

Elmélkedés – Minnesota

Minden állam a hiány saját formáját mutatja. Minnesota a „legudvariasabbat”: eltörlés a látszólagos kedvesség által.

Itt nem kiabálnak veled. Nem akadályoznak nyíltan. Nem támadnak meg.

Egyszerűen hagyják, hogy egyedül működj. És neked mindig működnöd kell.

Minnesota az az állam, ahol a nők nem azért válnak láthatatlanná, mert gyengék, hanem mert túl erősek ahhoz, hogy segítsenek nekik.

És ezért döntő ez a fejezet: hogy megmutassa, még a „jó” államoknak is jelentős hiányaik vannak.

MISSISSIPPI

Mississippi a legmélyebb Dél szíve. Olyan állam, amely még mindig hordozza történelme súlyát: rabszolgaság, megcsontosodott szegénység, szegregáció, a szolgáltatások hiánya, minimális infrastruktúra, alulfinanszírozott oktatás.

Ez az egyik olyan hely, ahol nőnek születni azt jelenti, hogy három akadállyal indulsz: – örökölt szegénység – merev családi szerepek – egy állam, amely semmit sem ad. Itt a nők nem egy esemény miatt tűnnek el. Azért tűnnek el, mert olyan társadalomban élnek, amelyet soha nem arra terveztek, hogy megvédje őket.

A nők hiánya Mississippiben teljes: gazdasági, kulturális, egészségügyi, politikai, faji.

Ez az az állam, ahol a nők mindent tartanak, és semmit sem kapnak.

A Delta afroamerikai nője – 40 éves

A Mississippi-delta az Egyesült Államok egyik legszegényebb helye. Kultúrában, zenében és történelemben rendkívül gazdag, mégis feldúlja a politikai elhanyagolás, a szolgáltatások hiánya és a hatalmas egyenlőtlenség.

Az afroamerikai nő itt a közösség sarokköve: – gyerekeket és unokákat nevel – törékeny iskolákban dolgozik – családtagokat gondoz – műszakban dolgozik idősotthonokban – házakat és intézményeket takarít – az egész környéket tartja.

Nélküle a Delta egy nap alatt összeomlana.

A hiánya történelmi és faji: az állam soha semminek nem helyezte a középpontjába. Mindent ad, semmit sem kap.

A legszegényebb vidéki területek nője – 48 éves

Mississippi vidéke hatalmas. Apró városok, távoli házak, mindenütt templomok és szinte nem létező kórházak.

A nő így él: – mérföldekre mindentől – kezeletlen krónikus egészségügyi problémák – minimális közlekedés – szezonális vagy bizonytalan munkák – régi, nehezen karbantartható házak – az elszigeteltség érzése, amely életformává válik.

Ha vészhelyzet van, senki sem ér oda időben.

A hiánya földrajzi: túl messze él ahhoz, hogy elérjék, és túl szegény ahhoz, hogy meghallják.

A legalacsonyabb szintű szolgáltatásokban dolgozó nő – 33 éves

Mississippi az ország egyik legalacsonyabb bérű állama. És ezek a munkák kivétel nélkül a nőké.

Az itteni nő itt dolgozik: – diszkontláncok – olcsó szupermarketek – gyorséttermek – takarítás – betegek és idősek informális gondozása – be nem jelentett bébiszitterkedés.

Kemény műszakok, nincsenek jogok, nincs stabil munkaidő. Keményen dolgozik, keveset keres, és túlél.

A hiánya gazdasági: munkája nélkül Mississippi lassan leállna, az állam mégis úgy bánik vele, mintha bárki helyettesíthetné.

A vallási hagyomány csapdájában élő nő – 55 éves

A vallás Mississippiben nem tényező. Rendszer.

Itt a nőnek: – anyának kell lennie – vallásosnak kell lennie – a család támaszának kell lennie – erkölcsi példának kell lennie – „erősnek” kell lennie, még ha nem is az.

Nem válhat el megbélyegzés nélkül. Nem változtathat az életén anélkül, hogy elítélnék. Nem helyezheti magát a családja elé.

A hiánya kulturális és érzelmi: arra nevelték, hogy mindenkit támogasson, de őt senki sem támogatja.

Epilógus – Mississippi

Mississippi a leglassabban változó állam. És ebben a lassúságban a nők elvesznek.

Ők működtetik az iskolákat, a boltokat, a templomokat, a családokat és a közösségeket. Ők tartják össze azt, amit a kormány nem tud.

Mégis eltűnnek egy olyan szerkezetben, amely soha nem tekinti őket központinak.

A hiány itt nem véletlen. Hagyomány.

Elmélkedés – Mississippi

Minden állam a hiány egy formáját mutatja. Mississippi a legrégebbit és a legkegyetlenebbet.

Itt a nők nem csak láthatatlanok. Magától értetődőnek veszik őket. Természeti erőforrásnak tekintik őket: mindig rendelkezésre

állnak, soha nincsenek védve.

Mississippi egy kemény igazságot mutat meg: amikor a történelem nem változik, a nők fizetik a legnagyobb árat.

Ezért ez a fejezet a kötet egyik legfontosabb fejezete: mert megmutatja, mi marad, amikor az állam egész nemzedékeket hagy magukra, és elvárja, hogy a nők mentsek meg őket.

Ferdinando Frega